

Четири песме – Саша М. Угринић

ПРЕД МАЈСКО СВИТАЊЕ

Ноћно небо заклоњено скрамом измаглице
Понека луча сјаји издалека на рубу
Свежину што ми додирује кожу
претварам у пољубац
Удахнуо сам мирис ђурђевка
и уснама га спуштам низ твоје капке
Уснама сливам планински мед теби на усне
Јагодицама додирујем звезде
придремале у меандрима твоје косе
Упредам своје у твоје прсте
Док те њишем полако
на љуљашци од месечинасте свиле

Ја сам витез у кожи просјака
Просјак у одећи витеза
опчињен твојим древним погледом
и једним твојим васељенским осмехом
Једна од лептирица
поново ми благосиља сан
Тако и ја драга желим да ти уђем у дан

Кроз отшкринут прозор
вечерња свежина поче ми на рамену
Трагом јутра хитам
да те пољубим у врат

где је маслачак слетео
И да ти помилујем груди
бледе од копрене облака
и од праха Млечног пута
који се посуо

РАСЛА СИ КРАЈ ВОДЕ

Порасла си крај воде,
због које су
брда таласита,
шуме зелене,
обале светлуцаве,
сунца добронамерна,

усне меке,
а загрљаји љубавника
као океани.

Расла си крај воде
над којом се облаци обле,
птице лете височије,
у дослуху са срцем
што шаље срце пошиљкама.

Крај воде,
у коју се моје воде уливају.

ДОЗИВАЊА

Све је било обојено њом
и дани и киша и ноћ
Корачала је тише од
шушкања лишћа и
јежа у винограду
Лебдела је мојом душом
као лептир у пролећу

Сада ме њене очи гледају
са визир-куле крај
неког океана
Њена ми се песма ушуња
у сан Дах њен замирише
на огреботини

Благословена је маслацима
на обронцима и булкама у житу
Затрепери ми стихом
Садрхти са жицама гитаре

Ћутим
Покушавам да се смирим
од таласа
у траговима
Зурим
Разоткривам
мимикрију
што глуми

удаљеност
у заносу обданица

Ћутим
Не би ли је боље чуо
Ту је негде око мене
и кад помислим
да сам је заувек изгубио

Она игра
у черги луча
закошена на бојама
галаксија
Прелива се
у аортама
и димензијама

ПРОЛАЗНЕ ПОЈАВЕ

не плаши се мрака
мрак је пролазна појава

као младост и живот
болест је пролазна појава
самоћа је пролазна појава
смрт је пролазна појава

не страхуј превише
воли истражуј

живи

живи

појаве

су пролазне

у игри

не брини због сиромаштва

(трошно је

ко богатство)

у тузи не очајавај

срећом се не опијај

све је то пролазно

смањуј се и расти

лудирај и уозбиљи

јер си пролазна појава

или можда ниси

ово је прилика

јер имаш чиме

да искусиш

и резонујеш

док пролазиш

кроз шарени филм

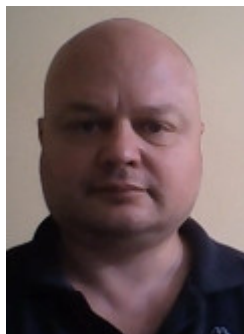
и сијаћеш небом

и кад твојој звезди

згасне сјај

О ПЕСНИКУ

Саша М. Угринић (1971, Велика Плана), дипломирани машински инжењер. Пише песме, хаику, кратке приче и афоризме, подстакнут остварењима и покушајима познатих и не толико знаних савременика и свих оних који су за собом оставили видљив и мање видљив траг.

Активно се бави поезијом од учлањења у СКЦ Крагујевац, 1997. године. Повремено објављује на интернету и у књижевним зборницима.

Објавио две књиге поезије: „Језик жеђи / Тренутак цвета“, са Славишом Крстићем (Дом културе Ивањица, Ивањица, 2007), „Отварања“ (ауторско издање, Велика Плана, 2015).

